

ling blev fremsat af eet Medlem, men som derimod nu er fremsat af flere og bragt under Afstemning, saa stæete det for det Første af den Grund, at det hverken af Regjeringsen kan ansees for nødvendigt, eller engang for det høitærede Thing særkomment, at Ministeriet udtaler sig om alle enkelte Forslag. Ministeriet indskrænker sig til at udtale sig om saameget, som det kan ansee for nødvendigt for Thinget, og vi ville gjerne saameget som muligt indskrænke os til det Nødvendige. Forøvrigt blev dette Forslag ingenlunde uberørt, thi min ærede Collega, Indenrigsministeren, udtalte sig om det Forslag, der gik ud paa at anvende en Multiplikator af 25 og paa at give Erstatningen i 3 Procents Obligationer, og erklærede endog, at det stemmede mere med hans Anskuelse end de øvrige, og Regjeringens øvrige Medlemmer udtalte sig ligeledes mere specielt om dette Forslag, fordi det, skøndt det vel kun var stillet af et enkelt Medlem, af Udvalget, dog aabenbart fandt en større Anklang i Thinget. Det nu foreliggende Forslag er nu ikke meget afvigende fra det nysnævnte, som dengang blev forkastet, uagtet det fik en ikke ubetydelig Minoritet for sig og i Resultatet for Statskassen bliver accurat det samme. Dette kan maaskee allerede bidrage til at godtgjøre for den sidste ærede Taler, at Finansministeriet ingen Betænkelighed kan have ved hellere at give 4 pCt. end 3 pCt. i dette Tilfælde, da en Multiplikator med 25 og 3 pCts. Obligationer er i dette Tilfælde accurat desamme som en Multiplikator af 18 $\frac{2}{3}$ med 4 pCt. Obligationer. Men dette Forslag er forsaavidt fordeelagtigere for de Paagjældende, hvem dette skulde komme tilgode, at 4 pCts. Obligationer i Tidens Løb snarere ville faae en højere Værdi end 3 pCts., idet ingen af dem ere amortisable. Jeg har tilladt mig under Sagens anden Behandling at udtale, og finder mig, uagtet en æret Taler yttrede nogen Tvivl derom, ikke foranlediget til at tilbagekalde min Anskuelse, at der er en meget væsentlig Forskjel paa 3 Procents Obligationer, som ere amortisable, og 3 Procents Obligationer, som ikke ere amortisable. Jeg maa bede det høitærede Thing om at tage noget nærmere Ministeriets Stilling til denne

Sag i Betragtning. Vi have fra første Færd af betragtet hele denne Sag som en, der kun var vigtig i sit Resultat, nemlig Hartkornets Ligeliggjøreelse. Hvad Maaden, hvorpaa dette Resultat skulde opnaaes, angaaer, da have vi nærmest betragtet det som en Gjenstand, det var hensigtsmæssigt at bringe til Afgjøreelse ved et Compromis, paa den Maade, hvorom de forskjellige Stemmer lettest maatte kunne forene sig, naar denne Afgjøreelse kun i sin Grundtanke ikke var saa afvigende fra Alt, hvad der maatte ansees retfærdigt og billigt, at Ministeriet slet ikke kunde gaae ind derpaa. Af den Grund have vi forelagt et Udkast, ikke saaledes som det var udsprunget af Ministeriets egen Tanke, men saaledes som Sagen var bleven behandlet gjennem de tidligere Stadier igjennem Regjeringens og Provindsstansernes Forhandlinger. Det Forslag, som Lovudkastet indeholder, er det, som i en Række af Aar har været Gjenstand for Drosfelse igjennem Pressen og senere igjennem Stænderne; det er det Forslag, som navnlig den iydste Ständerforsamling raadede Regjeringen til at anvende (Nei!). Vi have holdt fast ved dette Forslag, uagtet Lidsomstændighederne gjorde det mindre gunstigt for de Bedkommende end dengang, Forslaget blev fremsat. Naar vi alligevel senere have tiltraadt Udvalgets Fleertals Anskuelse, saa er det deels en Folge af en omhyggelig Overveelse af de forskjellige Forslags gjenfaldige Fortrin og Mangler, deels ogsaa fordi Regjeringen i et Anliggende som dette ønsker saameget som muligt at slutte sig til Majoriteten (Hør! Hør!). Vi vusste at see Sagen gennemført, vi ønske at faae den afgjort paa den Maade, som de fleste Stemmer ansee for rigtigst og billigst; men hertil kommer endnu, at vi anerkjende Rigtigheden af, hvad der først egentlig er kommet til orde under Sagens fortsatte Behandling her, nemlig Forskjellen mellem de Hartkorn-Besiddere, som have complet Jordegods og dem, som ikke have det (Hør! Hør!). Det anerkjende vi, skøndt vi ikke have taget dette i Betragtning, førend Lovudkastet blev udarbejdet; men jeg troer ikke, at man bør bebrejde Regjeringen, fordi den kan lade sig belære, fordi den kan berigtige sine Anskuelser.